

fættelse af Kampen. Paa ingen Maade; jeg har kun villet erindre om, hvem der har reist Kampen, og hvad Betingelsen efter min Overbevisning er for, at Kampen kan falde hen. Naar det ærede Medlem udtalte til mig, at 7 Aars Erfaring maatte være nok til at overbevise mig om det Frugtesløse i at fortsætte Kampen for de Ansuelser, jeg slutter mig til, forekommer det mig, at det ærede Medlem har en endnu længere Række af Aars Erfaring for, hvor frugtesløst det er at blive ved at fastholde en Fordring, der ikke har Hjemmel i Grundloven, og som ikke kan gennemføres ad Lovlig Vej.

Anden Viceformand (Høgsbro): Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har begjært Ordet for tredje Gang. Under Forudsætning af Thingets Samtykke (Dphold) giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Berg: Den høitærede Conseilspræsident yttrede ifølge Tidenden Sp. 230: „Efter min Formening er der ikke Udfigt til, at disse Kampe vilde ophøre, saa længe som et Flertal i dette Thing fastholder denne Fordring for Folkethingets Vedkommende“. Den høitærede Minister har saaledes ikke blot sagt, hvad jeg yttrede, at han var Udtrykket for denne Kamps Fortsættelse, men han har ogsaa udtalt, at den vil vedblive efter ham. Kan man finde en eneste Yttring i, hvad jeg har sagt, der gaar ud herover? Den høitærede Ministers Udtalelse skal jeg iøvrigt ikke gaa nærmere ind paa, det var kun en varm Fastholden ved den samme Tanke, som jeg har oplæst, en Fastholden ved den Tanke, at den høitærede Minister vil staa som et Kampens Udtryk overfor Folkethinget. Den Betingelse, han sætter for, at han forlader denne Kampstilling, er Folkethingets og dermed den store almindelige Befolknings Voining under hans Politik og hans Forstaaelse af Grundloven, saaledes som han har nedlagt den i sin syvaarige Regjering. Det kan ikke misforstaaes, og det er ikke alene hans Mening for sig, men han har tilføjet os her, at efter hans Formening — er det hans Formening, er det vistnok ogsaa rigtigt, at han vil hævde den, saa at hans Land selv i hans Grav vilde spøge — vilde han, naar han gik, gjøre Sit til, at Kampen blev staaende. Jeg spaar ikke, men jeg tror, at naar denne ene lille Klasse i Befolkningen, der navnlig har ført an i Kampen, nemlig det store Hartkorn, drømmer sig tilbage i Besiddelse af en middelalderlig Magt og mener paa denne Maade at kunne faae den

danste Bonde- og Borgerstand under sit Regimente — jeg spaar ikke, men jeg tror, og jeg støtter denne Tro til Kraften i det danske Folk, at det sker aldrig. I Forbindelse hermed vil jeg sige, at der er en meget væsentlig Forskjel i vor parlamentariske Kamp imod den høitærede Ministers Forgængere og hans Ministerium; det er altid det, der har gjort mig saa bitterlig ondt, at der er en himmelvid Forskjel, thi hvad man end kan sige eller mene om, hvad denne eller hin Conseilspræsident har sagt, skal det være notorisk vitterligt, at ingen af de foregaaende Minister — der er ganske vist kommet en Streg af en Anthyndning i den Retning, men det er senere blevet opløst, tror jeg, at den, der fremsatte denne Bemærkning, ikke var berettiget dertil — har grebet til Midler, som jeg og Mange med mig ustraffet har kaldt Grundlovsbrud, og som have rykket hele den sædelige politiske Bevidsthed i vort Folk saaledes, at der vil gaa Aaringer hen, inden Saaret kan blive lægt, og før man kan faae den Tillid tilbage, som er nødvendig for et Lands rolige Udvikling og for, at vi trods Kamp og Strid aldrig skulle glemme det, at til eet Folk dog Alle vi høre, vi ere Danske, og vi vilde vedblive at være saa. Men nu har den høitærede Minister talt om sin Forventning til Kampen. Jeg vil udtale min Tillid til, at denne Kamp vil være meget kortere, end den høitærede Minister tror, at den gode Aand i det danske Folk vil hjælpe hen til den rette Forstaaelse af Grundloven, og at den trods de forskjellige Ansuelser maa blive stærk nok til at trods enhver Misforstaaelse af Grundloven. Jeg skal dermed forlade dette Thema og nu høre op. Der er imidlertid en lille Yttring, jeg endnu kunde ønske at føie til, nemlig blot et Svar til den høitærede Conseilspræsident. Den høitærede Conseilspræsident spurgte mig, hvad vi havde udrettet i de 12 Aar fra 1870 til 1882. Na, det er gaaet godt fremad, meget godt. Jeg har jo for mit Vedkommende mange Aar at tænke tilbage paa. Jeg gik i 1866 efter en toaarig Kamp, og efterat Folkethinget to Gange havde været opløst, og Bændre hver Gang var kommet ind som Mindretal, ind paa det Forlig, som der derefter kom om Forfatningen, men det er en Selvfølge, at det skete under Forventning af Forfatningens rette Forstaaelse og under Forudsætning af, at det var en Erkjendelse fra alle Sider, at Folkethingets Rettsstilling var usforandret ikke blot med Hensyn til Valgretten, men ogsaa med Hensyn til Bevillingsretten, og at, hvad der blev fremsat med stor Styrke, provisoriske Finantslove selvfølgelig være umulige. Der var kun Enkelte, som fandt Grundloven